



Олена Колінько
(м. Полтава)

Дитячо й підліткова письменниця. Авторка казкової повісті «Шпалереон» (2018), лауреатка літературних відзнак «Коронація слова» (2014) та «Корнійчуківська премія» (2018). Віршики й казки для племінників писала ще в школі. Мрійниця, фантазерка, любителька кульбаб, совенят і Вінні-Пуха. Керівниця Клубу анонімних книголюбів.

Випускниця філологічного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Зараз працює в Полтавській обласній юнацькій бібліотеці імені Олесья Гончара.

ТИСЯЧА РОКІВ НЕСАМОТНОСТІ

Я прокидаюся рано. Мене будять гудки потягів на обох вокзалах – Київському й Південному.

Час світанку – після четвертої години – це такий собі «щене-ранок». Ну, знаєте, бувають адреси на зразок Чорновола, 2-а і 2-б. Щось таке, що суто арифметично не вписується між другим і четвертим будинком. Так ось світанок – це «ранок-а», окремих час доби, окреме життя зі своїми тихими законами, собачими зграями, біло-сивим повітрям і колючим холодом.

Рівно о 4.18 разом із яскравобарвним гуртом спортивно одягнених старшокласників на перон виходить злегка сутулий хлопець. Кутається в темне пальто й ховає вуха за піднятий комір. «Ранок-а» миттю накладає на компанію, зазвичай веселу та гамірну, свої чари – і хлопці в набурмосеній тиші минають металеву хвіртку.

Я вже натренована й можу легко відрізнити тих, хто повертається до мене як додому, від тих, які вперше ступають на мої асфальтовані землі. В очах перших – тепло й полегкість, другі дивляться сторожко й оцінливо.

Очі хлопця в пальті байдужі.

Це якось... аж образливо.

Він що – не хоче тут бути? Його не манять пригоди в новому місті? Ну так, я не з тих, хто вражає легко й одразу. Від мене не божеволіють з першого ж подиху, я закохую поступово (був би в мене смартфон, поставила б тут хитренький смайл). Та все ж – енеєві галушки! – цей хлопець мене зачепив.

Тому я випускаю з поля зору понад 300 тисяч інших мешканців і гостей та пильную лише його.

Компанія стиха перемовляється, на зупинці вже чути їхній сміх. Лише «мій» тримається осторонь, дістає навушники й відгороджується від усіх музикою чи що там у нього.

Хоч у тролейбусі хлопець трохи реабілітується в моїх очах: він єдиний дивиться у вікно, поки інші гигочуть, намагаючись запахати до кишені одне одного обгортку з-під снікерса. Гра завершується, коли обгортка непомітно потрапляє до велетенського рюкзака тренера. Спортсмени пхикають в кулаки, перезираються, косять очима в бік рюкзака й ледь не лускають через потамований регіт. І пропускають усе цікаве. «Гей, бовдурята, – хочеться мені їм крикнути, – ви щойно проїхали мій офігезний красзнавчий музей (український модерн, на хвилиночку!)».

Хлопець у навушниках музей помітив, провів його поглядом, але гідного захвату не виявив і навіть не витягнув шию, щоб краще роздивитися за деревами башточки й різнокольорову дахівку. Ну ок...

Тренер вивів хлопців із тролейбуса в центрі й скерував до наукового ліцею. «Мій» зайшов у вузький хол останнім.

– Марку, жуйку будеш? – гукнув до нього один зі спортсменів.

Марко кивнув і за всіма завернув у темний коридор. Ішов ліниво, роззираючись довкола водночас чіпким і байдужим поглядом. І не помітив, як наштовхнувся просто на вчительку (на вигляд – щонайменше вчительку вищої категорії, а то й методистку). Педагогиня, як говорив один мій славетний син, «розкудкудахкалась, як квочка»:

– Юначе, варто дивитися, куди йдете! Надалі будьте ласкаві поводитись обережніше.

– Вибачте, я не... – спробував виправдатися, але його вже ніхто не слухав. Підбори поважної пані поцокотіли геть.

– Не парся, вона завжди така, – почув Марко сухий дівчачий голос, немов записаний на високочутливий мікрофон.

Із хлопцем порівнялася струнка дівчина. Очі її були такими великими й загадково-темними, ніби вона зійшла з картини Маргарет Кін.

Хлопець знизав плечем. Я й не парюся, мовляв. Але я ж то помітила, як його байдужість тріснула, наче тротуар, з-під якого пнеться деревинка.

Через кілька годин Марко з хлопцями бігав на лицейному спортмайданчику. Він, виявляється, капітан гандбольної команди й після генерального тренування змагатиметься на моєму міні-стадіоні «Динамо» за Всеукраїнський кубок шкільної ліги.

Після вдалого пасу Марко випростався й роззирнувся. В одному з вікон ліцею на підвіконні сиділа та темноока. Не знітилася під його поглядом. Але й не усміхнулася, лише злегка помахала рукою. Ні, щоб помахати дівчині у відповідь, – застиг, дурбелік, ніби в мене з'явився новий пам'ятник. Доки його ж гравець експресивно до нього не заволав. Дуже експресивно. Марко вмить включився в тренування й до свистка на вікно не дивився.

Гра промайнула швидко. Після матчу до Марка весь час хтось підходив, вітав, із усмішкою плескав по спині: тренер, команда, навіть суперники не полінувалися потиснути йому руку. Марко приймав усе з покерфейсом.

У ліцеї хлопці переодяглися, поїли. Тренер утішно, ніби це він сам так розщедрився, повідомив:

– Тут дівчата захотіли вам екскурсію містом провести. Відпочиньте. Заслужили!

З-за плеча тренера вигулькнула темноока.

Усією компанією вони йшли моєю ошатною брукованою вулицею поміж кафешок, клумб і вуличних музик.

– Як Дерибасівська в Одесі, – озвався хтось.

Пффф! Це Соборності. Со-бор-но-сті! Прошу не плутати!

Марко й Таня (уже познайомилися) повільно брели позаду.

– Ти не схожий на спортсмена, – констатувала дівчина.

Він усміхнувся самими очима, перекинувши язиком жуйку.

– Угадала. Не мрію про спортивну кар'єру. Це в нас Тоха марить Олімпіадою. Кандидат у майстри спорту. Легка атлетика. О, це у вас типу театр?

Ех... Так, дитино, «типу». Але дякую, що помітив.

На Білій альтанці (моя гордість із шикарним оглядом довколишніх зелених пагорбів, дачних поселень і Хрестовоздвиженського монастиря) Марко з Танею зайняли дивом вільну лавочку. Хвилин за десять хлопці з дівчатами-екскурсоводками кудись випарувалися, підозрюю – до найближчого магазинчика. А моя парочка-Петро-та-Наталочка їхнього зникнення навіть не помітила.

– Тут гарно, – насилу відірвавши погляд від Тані, сказав Марко.

Та невже? Нарешті помітив-таки? Ото ще мені парубок моторний.

Теревенили вони, аж доки Іванову гору не затягли лілові сутінки. Марку почали щохвилини телефонувати. Це дратувало.

– О котрій поїзд? – урешті не витерпів він і прийняв виклик. – Я встигну. Встигну, кажу. Як-як – таксі викличу. Добре, добре, уже дзвоню.

Але хто б там подзвонив. Коли ось тут, просто в середмісті, п'яно пахло сухою травою, пізніми квітами й трохи димом, а далеко внизу, ніби ще одне зіркове небо, аж до горизонту пливли вогники будинків. І це сяйво відбивалося в її незвичайних темних очах.

На останніх секундах застрибуючи у вагон потяга, Марко озирнувся.

Я вже натренована й можу легко відрізнити тих, хто полишає мене назавжди, від тих, кого я прив'язала до себе міцно й беззаперечно. Я бачила Маркові очі й точно знаю: він повернеться.

Гудки двох вокзалів ще довго не давали мені заснути. Мала б смартфон, узяла й написала б комусь довге приватне повідомлення про тисячу років щемкої несамотності...

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ ЖИРАФА ГУДЗИКА

День у Ясі та її мами видався веселим, як різнокольорова цукерка-шипучка. Спочатку вони забігли в улюблену кондитерську, де Яся пригостила тістечком свого найкращого друга Гудзика. Іграшковий жираф Гудзик кумедно замурзав свого носа в крем і чемно сказав: «Дякую! Смачнучо-смачнезно!»

Потім вони втрьох поганяли голубів біля театру Гоголя. Птахи здіймалися в небо багатокрилою хмарою й ледь не збивали Ясю та її маму з ніг. Дівчинка дзвінко сміялася, а Гудзик хитренько поглядав на птахів із кишені Ясиної сукенки.

– Мамо, ходімо в гості до мамонта! – запропонувала мала.

Жираф зацікавлено нашорошив вушка.

– Ходімо!

За мить їхня весела компанія опинилися перед замком із башточками, кольоровою дахівкою та блискучими, схожими на кручені карамельки, колонами. Це був Полтавський краєзнавчий музей.